

(Priloga Vrtnu.)

Št. 3.

Ljubljana, dné 1. marca 1901.

IX. tečaj.

Ne, lažnik pa res nočem biti!

3. Laž je protinaravna.

Laž je protinaravna, se pravi, da vsak človek bi moral resnico govoriti že zato, ker je človek. Kakor vsak ptiček v naravi poje svojo prirojeno pesmico: škrjanček visoko v zraku žvrgoli, kukavica se na veji guglje in kuka, ščinkovec ščinka v zelenem bukovju itd.; tako bi moral vsak človek po svoji naravi govoriti le resnico. Njegova duša je ustvarjena po božji podobi, Bog pa je večna resnica, torej bi morala duša tako vladati človeški jeziku, da bi vselej govoril le resnico.

Pa kakor nekatere ptiče ptičar preuči, da se naučijo tudi tujih glasov in pesmic, tako se dajo tudi mnogi ljudje preučiti, da proti svoji naravi govoré — laž!

Prvi, ki je človeka učil takih protinaravnih glasov, je bil sam satan iz pekla. Ko je Eva začula prvo laž, se je zavzela. To je bilo zanjo kaj nenavadnega; ušesa so jo zbolela in brž je satanu zavrnila lažnjivo govorico. A žal, da Eva ni vztrajala pri svoji trditvi, da je v prvi vojski, ko sta se udarili resnica in laž, pre-

magala — laž! In od takrat ima satan toliko zaupanje na to svojo sabljico — grdo laž, da je celó ljudi naučil, da mu pomagajo širiti kraljestvo laži. Zato pravi sam Jezus o njem, da je oče laži, in vsi lažniki in vse lažnivke — to še izrečno pristavi, so satanovi otroci!

In s tem je še posebej dokazano, da je laž protinaravna, zakaj po svojem ustvarjenju je človek — otrok Božji, ne pa satanov! Tak bi moral tudi vselej ostati, ne pa se preleviti v najgršo spako, v tako ostudno potvoro!

Da je laž protinaravna, nam kažejo nedolžni otroci. Dokler so otroci še neizprijeni, popolnoma nedolžni, govore le vedno golo resnico, in že marsikaterega lažnika so pripravili taki preprosti otroci v veliko zadrego, ko so v svoji prirojeni preprostosti odkrili resnico, razkrinkali laž... Ko bi pa laž res ne bila protinaravna, zakaj pa takemu nedolžnemu otroku rdečica tako zeló oblije vse obličje, ko izpregovarja prve laži, zakaj je tako zeló zbeگان?

Posebno pa to resnico, da je laž protinaravna, spoznamo še iz tega, ker se je laž studila že boljšim paganom, ki so se po natornih postavah, po svoji vesti, trudili za pošteno življenje.

Da se je res laž zelo studila boljšim paganom, to nam izpričujejo njihovi modrijani. Plutarh piše: „Laž je pregreha sužnjikov in vsi ljudje naj bi jo sovražili!“ — Isti Plutarh pripoveduje o starih Perzijanih, da dve reči zameavajo kot najostudnejši; prva je: lagati se, druga pa: dolgove delati; to poslednje pa zlasti zato, ker človek, ki je zadolžen, misli, da se mora lagati. Zato lahko rečemo, da sta se Perzijanom dve reči zdeli nagnusni: prvič laž, in drugič zopet laž.

Aristotel, zelo čislán modriján iz starih časov, pa pravi: „Ljudij, kateri niso odkriti in preprosti, marveč pripravljene za laž in goljufijo, se je treba bolj ogibati kakor gadov.“

Z grškega otoka Kiosa je prišel nek starček v mesto Lacedémon, da bi tam govoril. Ni pa hotel, da bi ga imeli poslušalci za starca; zato si je dal pobarvati svoje bele lasé. Ta zvijača se je pa opazila, in komaj

je dokončal svoj govor, kar se vzdigne odkritosrčen mož, Arhidámnos po imenu, in reče: „Kako moremo verjeti temu možu? Kaj pa nam more povedati dobrega, če ne nosi laži le v srcu, marveč celo na glavi!“

Tako gnusna se je torej zdela laž že paganom, — kako gnusna se mora zdeti šele nam katoliškim kristijanom! Ako je hotel Jezus zaznamovati kakega človeka kot posebno slabega, je rekel, da je tak kakor pagan ali očiten grešnik. Glej, ti bi bil pa še slabši nego pagan, ko bi se pridružil — grdim lažnikom!

„To ni več novo.“

Zimska slika.

Kakšna je bila ona zima!

Po leti je bilo prav vroče in suša je pritisnila. Stari ljudje so zmajevali z glavami in govorili:

„Bog nas varuj! Takega poletja še ne pomnimo. Taka vročina, oh, saj vse zija. Trava je že vsa rujava. Kakšna letina bo to? Saj se nam bo vse posušilo. Bo pa zima prav huda, prav gotovo.“

In niso se motili. Saj stari ljudje marsikaj vedó že iz izkušnje. Zima v pravem pomenu besede je zavladata. Snega sicer dolgo ni bilo, tako, da so se ljudje kar čudili. Ali burja, ta je bučala in pihala, da se je hotelo vse polomiti. In mraz je bilo. Oh, kako so se ljudje stiskali k peči! Slednjič je le pričelo snežiti. Nekaj dni pred Božičem je bilo. In kako je melo. Joj, to je bilo veselje. Otroci so gledali skozi okno in strmo spremljali z očmi snežinke na tla. Sneg je padal in padal, in pošteno je zapal. „Kaj bo, kaj bo“, govorili so ljudje, „saj se mora vse polomiti pod to sneženo težo. No, ta ne bo skopnel tako hitro.“

Pri Lenčkovih niso imeli posebnega opravila. Mati so se sukali okoli peči in pripravljali kosilo; oče so hodili semintje, prijeli tupatam za kako delo in zmajevali so z glavo. Toliko snega jim ni bilo po volji.

„Kje je pa France?“ se oglasijo oče v hiši.

„V hlevu je“, pravi Tonček, mlajši sin, ki je še hodil v šolo.

„Pokliči ga!“

„Precej!“

„Kaj pa bi radi, oče?“ vpraša vstopivši France.

„I kaj, poglej no, kako to pada, vse se bo polomilo. Vzemi par drogov, treba bo podpreti drevesa. Pa čakaj, saj moram iti tudi jaz s teboj.“

Vzela sta iz drvarnice par drogov in šla na vrt. Tonček je šel za njima.

„V hiši bodi, v hiši, otrok! Boga zahvali, da ti ni treba ven hoditi Boš ves ozebel.“

„Ne bom ne, oče!“

In Tonček je gledal z velikim veseljem, kako je moral sneg zapustiti svoja mesta na drevesih, kamor se je bil tako oblastno nastanil. Vse drevje sta dobro podprla in ga tako obravovala snežene teže.

Popoldne je nehalo snežit.

Tonček je bil doma, ker je bil četrtek. Ko je videl, da ne pada več sneg, se je izmuznil iz hiše in jo zavil na vas. Kar se ustavi pred Rozalino prodajalno. Kaj je bilo? Velik kup snega. Na vrhu pa je bila na nekem drožičku tablica z napisom „Triglav“. „To je pa lepo, to je pa res lepo“, si misli Tonček in dobra misel mu pade v glavo. Tudi on sklene ravno tako narediti. Kakor je sklenil, tako je storil. V hiši si je napravil delavnico. Vzel si je leseno tablico in svinčnik, in pričel je delo. Omeniti moramo, da je Tonček že v prvem razredu rad „tiskal“ velike črke. In kako jih je znal! Delo mu je šlo torej dobro od rok in kmalu se je moglo brati tudi na njegovi tablici „Triglav“. Potem je pribil tablico na majhen drog, no, in delo je bilo gotovo.

Snega je bilo dovolj pred hišo. Samo kdo ga bo tako lepo na kup spravil, kakor je pred Rozalino prodajalno? „No, tu se pa ne bom sam mučil“, si misli Tonček in steče k sosedovim po svojega prijatelja Ivana. Temu razodene svoj sklep in ga prosi, naj mu pomaga še sneg spraviti na en kup. Precej se lotita dela. In šlo jima je dobro od rok.

„Veš kaj, Ivan, dobro bo, kar pustiva. Jaz grem kar po tablico in kmalu bo pred našo hišo „Triglav“.

Res steče Tonček v vežo in prinese svoj umotvor. Prav na vrh sneženega kupa sta zapičila drožiček, na katerem je bila pribita tablica. In ponosna sta bila prijatelja na svoje delo. Tonček je šel precej klicat domače in morali so iti gledat, kaj je napravil.

Zmagozavestno sta hodila prijatelja okrog svoje „gore“. Vsakogar, ki je šel mimo, sta opozarjala na svojo iznajdbo. Otroci so se jima čudili, da sta taka umetnika.

„Glej Ivan, kako prijateljsko jaz delim svoje delo s teboj. Glavno stvar sem pravzaprav jaz izvršil, ti si mi samo pri snegu pomagal. Pa ne misli, da ti mislim kaj očitati. To ti povem samo zaradi tega, da ti pokažem, kako te imam rad. Le deliva oba slavo!“

„Hvala ti lepa za tvojo prijaznost. Kadar bom jaz izumil kaj takega, bom pa še jaz tebi pripustil polovico slave“, mu reče Ivan.

Ko se tako pogovarjata, pridejo Anzelnova teta mimo.

„Poglejte, teta, kaj sva napravila“, zavpije Tonček teti.

„Oh, Tonček, to ni več novo, to sem že pred Rozalino prodajalno videla. Ko bi bil dal vsaj kak drugačen napis, pa ne „Triglav“, prav kakor je tam.“

Tonček in Ivan sta bila vsa pobita. V zavesti, da se njiju delo ne ceni tako, kakor sta ona mislila, sta se jezno držala.

„Tonček, jaz grem domov“, je rekel Ivan prijatelju in odhitel.

Tudi Janko se je pobral žalostno v hišo. Vedno je mislil na trdo sodbo Anzelнове tete. Na, mučil se je celo popoldne, nazadnje pa pride nekdo in pravi: to ni za nič, to ni več novo. Ni mu dalo miru, dokler ni šel ven in izdrl drožička s „Triglavom“ in ga vrgel v peč.

In zgorela je slavna „gora“.

Mirko Zvonovič.

Organist.

(Spisal Pavel Perko.)

I.

Melika nesreča je bila zadela Tekavčevo rodbino. Oče, ki je dosedaj preskrboval ženo Alenko in sinčka Lovrička, je umrl nenadne smrti —: utonil je v morju. . . .

Tekavčevi so stanovali v bližini Trsta. Imeli so malo kočico ob morju, ki pa ni bila njihova lastnina. Nek bogat gospod v Trstu je bil gospodar kočice — in Tekavčevi so le gostovali v njej. Oče si je z ribarjenjem služil stanovanje in kruh. A prav pri njegovem poslu ga je dohitela nesreča. Nekega dne — bilo je pozno zvečer, ga je zalotil vihar, mu prevrnil čoln in valovi so požrli svojo žrtev. . . .

Ženo Alenko je zadela nesreča najhuje. Doslej so živeli borno sicer, a vendar srečno. Ona je pletla mreže, šivala, pospravljala po koči, kuhala i. t. d. Trudila se je in ubijala, a vedela je, zakaj. A sedaj —? Sedaj je bila vdova — sama in brez zaslužka. . . .

In to še ni bilo vse.

Oni gospod v Trstu ji je bil namignil takoj po pogrebu, da ji po preteku obroka niti stanovanja ne bo mogel več pustiti; no in obrok je bil potekel sedaj —; bilo je mesec dni po moževi smrti.

Čas je bil za Alenko, da zapusti prijazno kočico in se napoti z malim Lovričkom — — kam? Služit? Ko bi bila sama —! Toda z otrokom —? Lovriček je bil še otrok; v sedmem letu je bil. — Kam bo z otrokom?!

K sreči je imela Alenka brata v Ljubljani. Izprevodnik je bil pri državni železnici in stanoval je v dokaj revnem stanovanju malo ven iz mesta. Žena mu je bila bolehná. Na stanovanju pa je imel, kolikor je Alenka vedela, nekaj dijakov. . . .

Do brata se je bila obrnila po oni nesreči, in ta ji je sporočil, da vzprejme Lovrička in da ima tudi ona stanovanje pri njem, dokler si ne poišče kake službe, bodisi v Trstu, ali v Ljubljani.

Alenki je bilo težko, da mora nadlegovati brata — a druge poti ni bilo. Odločila se je za Ljubljano — in danes je zadnji dan, ki ga imata z Lovričkom preživeti doma ob morju, ob rojstni koči. . .

II.

Alenka in Lovriček sta bila zunaj pred hišo. Solnce je zahajalo za morjem in se potapljalno v globočino, Alenka je zrla za njim in zdelo se ji je, kakor da zahaja njena in Lovričkova sreča prav tako. . . . Ladije so švigale po morju in plule v daljne kraje — in to jo je spominjalo, da bosta prav tako morala z Lovričkom od doma v neznane kraje, za neznan srečo — in to že jutri. . . .

Lovriček pač še ni mogel toliko občutiti osodne važnosti tega trenutka. Videl je, da je bila mati žalostna, zato tudi on ni mogel biti vesel. A navzlic temu ga je nekaj mikalo v svet, v tujino. . . . Naslonil se je bil materi v naročje in jo vprašal z otroško radovednostjo :

„Mati, ali je stric v Ljubljani prijazen?“

„Prijazen“, mu je odgovorila mati.

„Ali je toliko, kot so bili oče?“

„Da, Lovriček — prav toliko“. . .

In Lovriček se je spomnil rajnega očeta. — Kako je oče rad imel Lovrička! Vodil ga je s seboj na morje, kadar je ribe lovil; pripovedoval mu je pravljice o morju, povodnem možu, o morskih ribah i. t. d. Lepo je bilo.

In potem si je skušal Lovriček predstavljati tudi strica v Ljubljani. O njem je pač že slišal dosedaj, a videl ga še ni. In mislil je, ali bo govoril tudi stric tako kakor oče in ali ga bo ljubil tudi stric tako kot ga je oče. . . .

„Mati, kaj pa v šolo — ali bom hodil v Ljubljani?“

„Boš, ako bo stricu po volji.“

„Ali res? — Mati, ali so v Ljubljani tudi šole kakor v Trstu?“

„Tudi.“

Lovriček dotlej še ni hodil v šolo. Star je bil sicer dovolj, toda oče ga je potreboval še doma in v

šolo je bilo daleč; zato ga vsaj par let še ni mislil poslati v Trst. A znal je Lovriček vendarle marsikaj. Priden otrok je bil. Kadar je bil doma in ni očetu pomagal pri ribištvu, sta se učila z materjo brati in pisati. V abecedniku je bral že na 15. strani in to prav gladko; pisati je mogel že na tablici brez črt in v računanju bi ga ne bil prekosil kak prvorazrednik...

Da — in že v tistih prvih letih se mu je bila porodila v glavi neka lepa misel, ki pa jo je dotlej samemu sebi prikrival, ker se mu je zdela previsoka in skoro neizpeljiva. Pomislite: hotel je postati — organist. . . .

Lovriček sicer ni vedel, koliko se je treba učiti in kaj je treba vse znati organistu — a toliko je le vedel, da v šolo je treba hoditi in učiti se, neprenehoma učiti. . . .

In po tem je hrepenel Lovriček, tega si je želel. . . .

Kadar je ob nedeljah pri maši poslušal orgljanje in petje na koru, ga je to ganilo vselej. Kako lepo in ubrano so pele piščali, kadar je orglal stari Mihón, ki je bil tedaj za organista pri farni cerkvi v Dolini! Lovriček bi ga bil poslušal kar naprej. In ko je prišel od maše domov, se mu je zdelo, da sliši med vršanjem morskih valov še vedno tiste glasove in tisto ubrano petje na koru. . . . In ob takem mu je vstajalo v srcu neko čudno hrepenenje bolj in bolj in včasih je verjel prav trdno, da bo naposled, ko bo dorastel popolnoma — organist. . . .

Seveda, ko bi bili oče živeli — morebiti! A sedaj je bil Lovriček sirota! In šole stanejo denarja! Kaj sedaj —?

Eno upanje mu je še migljalo iz daljave — in to je bil stric v Ljubljani. . . .

„Mati, ali bo stric hotel plačevati, da bom hodil v šolo?“

„Bo, če bodeš priden.“

In Lovričku je zažarela ona iskrica upanja še bolj. Saj Lovriček je hotel biti priden, kar mogoče, priden. . . .

(Dalje prih.)

Slavkova suknja.

Slavko je dobil prvo suknjo, mati sama mu jo je naredila. Pa to ni bil menda kak kratek „jopič“, kakor jih imajo navadno otroci, ampak lepa dolga suknja, kakor jih nosijo gospodje navrh. Slavko je to vedel. Vedno je stal pri stroju, ko je šivala mati, in ko mu jo je poskušala, je vpraševal z vidnim zadovoljstvom: „Mama, ali bom zdaj gospod?“

Mnogokrat je moral Slavko obleči in sleči suknjo, a končno je bila vendar gotova. Tedaj ga je morala mati takoj opraviti. Ej, se je Slavko postavljaj! Pa veste li, kaj mu je bilo pri suknji najljubše? „Gumbi!“ boste rekli. Da, gumbi so mu bili že prav, a še ljubša

sta mu bila — žepa. Mati bi mu jih pač ne bila napravila, toda Slavko ji ni dal miru. „Mama, ljuba mama, zep tudi, zep tudi, kakol pli atevej suknji“, je prosil in bil je usiišan.

Ko se je torej postavil z novo suknjo pri vratih, je tiščal roki v žepih, da bi ne pregledal kdo mimo idočih, da je njegova suknja popolna, kakor mora biti.

„Aj, aj, kako lepo suknjo imaš!“ je rekla sosedova Roza, tista, ki je nosila Slavkovi materi mleko, „kdo ti jo je pa naredil?“ — „Mama“, je odvrnil kratko deček in pristavil: „Pa zepe tudi ima, tu enega, pa tu enega!“ In čudila se je Roza, da je dečku srce poskakovalo radosti.

Ko sta šla popoldne z materjo k babici, ga je opominjala mati, da naj potegne roke iz žepov. Ubogal je, a nehote jih je potisnil zopet nazaj skozi isti odprtini na straneh, ki sta mu bili tolika sreča. — Človek pa je pri hoji neroden, če ne giblje rok, in Slavko je tudi bil. Izpodtaknil se je na kamenčku in ker ni mogel skriliti z rokama, pa bi bil prišel zopet v ravnotežje, se je zvalil na tla. Ker pa še ni bil vaje žepov, se ni mogel rešiti in ležal je, kakor da je bil zvezan. Mati ga je morala vzdigniti. K sreči ni bilo blata in suknja je bila kmalu očiščena raznih smetij. Tisti „rogec“, ki ga je dobil Slavko pri padcu na čelo, pa mu ni nič dejal; takega je bil vaje.

Prišla sta srečno k babici. In tudi babica se je čudila suknji. „Kaj pa imaš v žepu?“ „Lobec“, je odgovoril Slavko in začel iskati po žepih. A robca ni bilo. Med potem se je bil deček večkrat nego potrebno obrisal in končno je potisnil robec mimo — — —

Ko sta se mati in babica pogovarjali, nista opazili, kako je Slavko nabiral kamenčke. „Glejte, glejte, mama, kaj imam!“ je rekel potem fantič. Oba žepa sta bila natlačena s kamenjem. Mati je bila huda in se zagrozila, da mu sešije žepa. Menda ji je vže bilo žal, da mu ju je napravila. Komaj ju je izpraznila in osnažila.

Zdaj je Slavko bolj pazil. Le košček klobase, ki jo je dobil od babice, je skrivaj potisnil v desni žep, da bi ne bil vsaj popolnoma prazen.

Domov prišedši je hotela mati suknjo hraniti, a dečko se ni mogel ločiti od nje. Ko pa mu je postalo prevroče, mu jo je slekla dekla. Hotel jo je sam nesti v sobo. Ker pa so bile duri zaprte, jo je položil kar v veži na neki zaboj.

Vsi so pozabili na suknjo. Še le drugi dan, ko so Slavku oblekli navadno oblekico, se je spomnil, da ima še nekaj. „Suknja, suknja!“ je zaklical. Ravno jo je prinesla dekla v sobo in takoj so mu jo morali obleči. „Mama, glejte!“ zavpije deček, moleč desnico skozi luknjo iz žepa. Mati se začudi in ne verjame svojim očem. Kmalu pa se prepriča, da je res luknja v suknji. Ponoči so bile miši ovohale klobaso, pa so preglodale sukno, da so prišle do mastne južine!

Jejmenes, se je jokal Slavko! Mati mu je sicer takoj zakrpala suknjo, a vendar je ni imel več pol tako rad. Kedar jo je oblekel, se mu je vedno zdelo, da je miška v njej, in dolgo si ni upal seči v žep, v ta nesrečni žep!

L. Černež.

„Marjetice v grob!“

Zima se je poslavljalna. Ptice pevke so se bile že vrnile iz daljnih krajev — vsaj nekatere. Posedale so po drevesih in si pripovedovale čudne dogodbe, ki so jih doživele na svojem potovanju; ali tedaj, ko so letale po vroči Afriki, ali tedaj, ko so počivale v cvetoči Italiji. Prav jezične in zgovorne so bile.

A malo mraz je bilo še. Zato se je začela jeziti neka razvajenka: „Tje doli v lepo Italijo smo dobile sporočilo, da je minula zima v naši domovini. In hitele smo domov. A tukaj ni še nehal mraz. Zadnji znak zime, mrzel veter, pojdi od nas!“ In druge ptice so ji pritrdile: „Zima, pojdi iz tega kraja!“

Cvetlice so že tudi kazale svoje obrazke. Tam na griču se je postavljajl rmeni jeglič; bolj v dolini se je skrivala med travo marjetica z belimi, tupatam rdeče obrobjenimi listi. Iz svojega skrivališča pod bližnjim grmom pa je gledala v lepo naravo ponižna vijolica.

Prav nalahno je potegnil veter; a cvetlice so se stresle — bil je še mrzel.

In ponosni jeglič je zavpil: „Zima, starka zima, poberi svoja šila in kopita in pojdi od nas!“

V dolini mu je odgovorila marjetica: „Zima, mrzla zima, pojdi od nas!“

Izpod grma se je oglasila vijolica: „Zima, nadležna zima, pojdi od nas!“

Tako so se pogovarjale ptice in cvetlice na Stožinovem vrtu.

V sobi konec vrta pa je ležala bolna Marica. Slaba je bila — slaba

Okrog postelje so stali oče, mati, bratje. — In Lojzek — sedem let je bil star — je tako-le govoril svoji sestrici:

„Marica, prinesel ti bom marjetic, prav lepih, z dolgimi peclji ti jih bom prinesel, Marica, samo ne hodi od nas!“

Marica se je nasmehnila, ko je čula tako ljubeznivo prošnjo. . . . Govoriti ni mogla, da bi se mu zahvalila za njegovo ljubezen. Le oko je obstalo na ljubljennem bratcu — iz očesa pa je sijala hvaležnost.

In Jožek, starejši bratec, je prosil:

„Marica, ostani pri meni, Lojzku, ateju in mami!“

Tako lepo je prosil — jokaje je prosil.

Ste li videli svetilko, ki ji je pošlo olje?

Vedno bolj in bolj pojema, vedno temneje je v sobi. Le predno luč ugasne, zasveti se še enkrat, precej se posveti — potem pa nastane tema, dolga tema.

Tako je tudi s človeškim življenjem. Predno luč našega življenja ugasne, ugasne za vedno — čuti se bolnik zdravega, krepkega. Domači hvalijo Boga, da mu je podelil ljubo zdravje.

Toda kmalu jim umrje oni — ki so mislili, da je zdrav.

* * *

Marici se je obrnilo na bolje. E, kako vesel je bil Lojzek! Hitel je na vrt in trgjal marjetice, take z dolgimi peclji je trgjal in jih nosil Marici.

Marica pa je ležala na postelji in pletla venec. Prav počasi ga je delala. Roke so se ji utrudile in morala je počivati. Vendar ga je spletla in položila Lojzku na glavo.

Kako je bil srečen!

* * *

Po noči pa so vzbudili mati Lojzka. Vstal je in poljubil jokaje še enkrat umirajočo sestrico. Jokal je, bridko je jokal.

In ko je ležala mrtva na odru, ko ji je krasil venec iz umetnih rož blede čelo, stopil je Lojzek na klop in položil venec iz marjetic na vzglavje.

Da, venec iz svežih cvetic, ki so res cvetele kakor Marica, pristojal je njegovi sestrici bolj. . .

Marico so položili v krsto. Z vencem so jo položili. A marjetice so pustili tam na odru, na vzglavju, kamor jih je bil položil Lojzek. In ko je ta to videl, rekel je jokaje materi: „Mati, marjetice k Marici v krsto, marjetice z Marico v grob! Včeraj sem ji jih natrgal. Tako jih je bila vesela!

Mati, marjetice v grob!“

In položili so venec na roke umrli in zabili krsto.

A Lojzek je vedno govoril: „Marica me ima jako rada; saj sem ji dal marjetice v grob.“ *Selko.*

Na stare dni.

Zdravi čas se je kostem
Starim izneveril
In pod ramo bergljico
Dedek je pomeril,

Morda s prazno torbico
Vzdih po dobroti,
Morda si je bergljico
Zlomil kje na poti?

In na ramo torbico
Iz kožuhovine.
Šel je v svet za „sedem dni“;
Danes osmi mine . . .

Saj ko stara jablana
Vsa brezplodna hira,
Več količek je noben,
Več je ne podpira . . .

Silvin Sardenko.

Zvončki.

Živo, zvonko.

Fr. Kimovec.

mf > *p*

Cingale, bongale, bingale, bon, to je pri-

mf > *p*

mf

jeten teh zvončkov don. Radost ža - ri zdaj na

mf

vsakem o-bra zu, saj je na-grob-ni-ca zimskemu

ten. *mf*

mra-zu. Res je pri - je-ten teh zvončkov don:

ten. *mf*

The image shows two systems of musical notation for a piece in D major (one sharp). Each system consists of a treble and a bass staff. The lyrics are written below the notes. The first system starts with a forte (f) dynamic marking. The melody is simple and rhythmic, with a repeating pattern of eighth notes. The bass line provides a steady accompaniment with chords and single notes.

cin-ga-le, bon-ga-le, bin-ga-le, bon!

cin-ga-le, bon-ga-le, bin-ga-le, bon!

Spet spomlad prihiti.

Poletje krasno je bilo,
Cvetlice krog in krog,
Z veseljem zrlo je oko
Zeleni vrt in log.

A takrat vedno sem se bal,
Da pride kmalu čas,
Ko opustošen gozd bo stal
In zbežal cvet od nas.

Ko zrem v naravo tožno zdaj,
Srce se veseli,
Ker me navdaja nada vsaj:
Spet spomlad prihiti.

Fr. Zdravko.

Kratkočasnice.

1. Pijanču je padel klobuk v blato. Počasti ga s takim-le nagovorom: „Ti, midva se že poznavava . . . Če tebe poberem, jaz padem, — če pa jaz padem, bi pa ti mene gotovo ne pobral; torej z Bogom!“ — *J. K.*

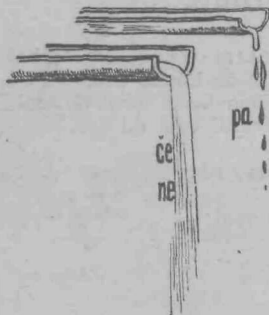
2. Sodnik: „Obsojeni ste na en mesec ječe. Imate li še kaj omeniti? Ali takoj nastopite kazen?“ — Obtoženec: „Prosim, zoper obsodbo nimam omeniti ničesar; samo prosil bi, da bi smel odsedeti meseca svečana.“ — *J. K.*

3. Neki kmetski človek pride mimo kamnoseka, ki ga nagovori: „Oče, rabite kak nagrobni spomenik?“ „O, hvala Bogu, sedaj še ne; sem še živ.“ — *Fr.*

Rebus.

(Narisal J. Dostal.)

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Zastavici.

(Priobčil Fr. Zdravko.)

1.

„S“ je bista reka, „hči planin“
 „T“ se vsuje včasih iz višin
 V „K“ stanuje siromaštva sin.

2.

Beseda prva — dneva del,
 Beseda druga — mesto lepo,
 To združi skupaj lepa noč,
 Oko je vidi, če ni slepo.